

กิตปัจจัย	
กวิ สยั ภวตีติ สยมภู (ภควา) อุเรน คจณตตี อูโรค (สคโต) สั สฎฐจ ขนตีติ สงโข (สคโต)	ผู้เป็นเอง (กัตตุ. กัตตุ.) สยั-ภู ‘เป็น’ ผู้ไปด้วยออก (กัตตุ. กัตตุ.) อูร-คม ‘ไป’ ผู้ขุดตี (กัตตุ. กัตตุ.) สั-ขน ‘ขุด’
ณิ ฌมมึ วพตี สีเลนาตี ฌมมวาทิ (ชโน) ฌมมึ วตตุ สีเลนสชาติ ฌมมวาทิ (ชโน) ปาปึ กโรตี สีเลนาตี ปาปการิ (ชโน) ฌมมึ จรตี สีเลนาตี ฌมมจาริ (ชโน)	ผู้กล่าวซึ่งธรรมโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) ฌมม-วท ‘กล่าว’ ผู้มีการกล่าวซึ่งธรรมเป็นปกติ (สมวาส. ตัสลีสละ) ฌมม-วท ‘กล่าว’ ผู้ทำซึ่งบาปโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) ปาป-กร ‘ทำ’ ผู้ประพฤติซึ่งธรรมโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) ฌมม-จร ‘ประพฤติ’
ณวุ เทตีตี ทายโก (ชโน) เนตีตี นายโก (ชโน) อนุสาสตีตี อนุสาสโก (ชโน) สุณาตีตี สาวโก (ชโน)	ผู้ให้ (กัตตุ. กัตตุ.) ทา ‘ให้’ ผู้นำไป (กัตตุ. กัตตุ.) นิ ‘นำไป’ ผู้ตามสอน (กัตตุ. กัตตุ.) อนุ-สาส ‘สอน’ ผู้ฟัง (กัตตุ. กัตตุ.) สุ ‘ฟัง’
ตุ กโรตีตี กตตา (ชโน) กโรตี สีเลนาตี กตตา (ชโน) วทตีตี วตตา (ชโน) ชานาตีตี ญาตา (ชโน) ธารตีตี ธาตา (ชโน)	ผู้ทำ (กัตตุ. กัตตุ.) กร ‘ทำ’ ผู้ทำโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ลงในตัสลีสละ) ผู้กล่าว (กัตตุ. กัตตุ.) วท ‘กล่าว’ ผู้รู้ (กัตตุ. กัตตุ.) ญา ‘รู้’ ผู้ทรงไว้ (กัตตุ. กัตตุ.) ธร ธา ‘ทรงไว้’
ฐ ปาริ คจณตี สีเลนาตี ปารคฺ (ชโน) วิชานาตี สีเลนาตี วิณญ (ชโน) ภิกขตี สีเลนาตี ภิกขุ (ชโน)	ผู้ถึงซึ่งฟังโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) ปาร-คม ‘ถึง’ ผู้รู้วิเศษโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) วิ-ญา ‘รู้’ ผู้ขอโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) ภิกข ‘ขอ’

กิจจปัจจัย	
ข ทุกฺเขน กรียตีตี ทุกฺกริ (กम्म) สฺุเขน กรียตีตี สุกฺโร (ชโน) ทุกฺเขน รกฺขียตีตี ทฺรฺกฺขิ (จิตต)	อันเขาทำได้โดยยาก (กัมม. กัมม.) ทฺ-กร ‘ทำ’ อันเขาเลี้ยงได้โดยง่าย (กัมม. กัมม.) สฺ-กร ‘เลี้ยง’ อันเขารักษาได้โดยยาก (กัมม. กัมม.) ทฺ-รฺกฺข ‘รักษา’
ณฺย กาทพฺพนตี กรียิ (กम्म) เนตพฺพนตี เนยฺยิ (วตถุ) วตตพฺพนตี วชฺชิ (วจน) ทมิตพฺโพตี ทมฺโม (ชโน) ยฺญชิตพฺพนตี โยคฺคิ (วตถุ) ครหิตพฺพนตี คารยฺหิ (กम्म) ทาทพฺพนตี เทยฺยิ (วตถุ)	อันเขาพึงทำ (กัมม. กัมม.) กร ‘ทำ’ อันเขาพึงนำไป (กัมม. กัมม.) นิ ‘นำไป’ อันเขาพึงกล่าว (กัมม. กัมม.) วท ‘กล่าว’ อันเขาพึงทรมาณ (กัมม. กัมม.) ทม ‘ฝึก, ทรมาณ’ อันเขาพึงประกอบ (กัมม. กัมม.) ยฺช ‘ประกอบ’ อันเขาพึงติเตียน (กัมม. กัมม.) ครห ‘ติเตียน’ อันเขาพึงให้ (กัมม. กัมม.) ทา ‘ให้’

วิ เ ค ร าะ ห์ น ำ ม กิ ต กั

กิตกิจจปัจจัย	
อ ปฏฺฐิ สั ภิกฺขตีตี ปฏฺฐิสภิกฺขา (ปณฺญา) หิติ กโรตีตี หิตกฺกโร (ชโน) สิสฺโส นิสฺสาย นั วสตีตี นิสฺสโย (อาจริโย) สิกฺขียตีตี สิกฺขา (ธมฺมชาติ) สิกฺขณั สิกฺขา ปณฺชิตโต วินตี เตนาตี วินโย (อุปาโย) นที ปฐฺมึ ภวตี เอตฺสมาตี ปกฺโว (ปเทโส)	อันแตกฉานดีโดยต่าง (กัตตุ. กัตตุ.) ปฏฺฐิ-สั-ภิก ‘แตก’ ผู้ทำซึ่งประโยชน์เกื้อกูล (กัตตุ. กัตตุ.) หิต-กร ‘ทำ’ เป็นที่อาศัยอยู่ (ของศิษย์) (กัตตุ. กัมม.) นิ-สั ‘อาศัย’ อันเขาศึกษา (กัมม. กัมม.) สิกฺข ‘ศึกษา, สำเหนียก’ การศึกษา (ภาว. ภาว.) สิกฺข ‘ศึกษา, สำเหนียก’ เป็นเครื่องแนะนำ (ของบัณฑิต) (กัตตุ. กรณ.) วิ-นึ ‘นำไป’ เป็นแดนเกิดก่อน (แห่งแม่น้ำ) (กัตตุ. อุปาทาน.) ป-ภู ‘มี-เป็น’
อิ อุทกั ทธาตีตี อุทฺธิ (ปเทโส) สนธิยตีตี สนฺธิ (วาจา) นินฺธิยตีตี นินฺธิ (ธนฺกมฺโภ, สมปตติ)	ผู้ทรงไว้ซึ่งน้ำ, ทะเล (กัตตุ. กัตตุ.) อุท-ธา ‘ทรงไว้’ อันเขาต่อ (กัมม. กัมม.) สั-ธา ‘ต่อ’ อันเขาฝังไว้ (กัมม. กัมม.) นิ-ธา ‘ฝัง’ เป็น ป. โดยมาก.
ณ กम्मึ กโรตีตี กम्मกาโร (ชโน) รฺขชตีตี โรคฺ (อาพาโธ) วหิตพฺโพตี วาโห (ภาโร) ปจฺฉิ ปาโก ชโน ทฺสสตี เตนาตี โทโส (กิลโส) ภิกฺขุ อาวสนตี เอตฺถาตี อาวาโส (ปเทโส)	ผู้ทำซึ่งการงาน (กัตตุ. กัตตุ.) กम्म-กร ‘ทำ’ ผู้เสียดแทง (กัตตุ. กัตตุ.) รฺช ‘เสียดแทง’ อันเขาพึงนำไป (กัมม. กัมม.) วท ‘นำไป’ การหุง (ภาว. ภาว.) ปจ ‘หุง, ต้ม’ เป็นเหตุประทุษร้าย (แห่งชน) (กัตตุ. กรณ.) ทฺส ‘ประทุษร้าย’ เป็นที่อาศัยอยู่ (แห่งภิกษุ ท.) (กัตตุ. อธิกรณ.) อา-วส ‘อยู่’
ติ มณฺญตีตี มตี (ปณฺญา) ชโน มณฺญตี เอตฺถายาตี มตี (ปณฺญา) มนนั มตี สรตีตี สตี (ธมฺมชาติ) ชโน สรตี เอตฺถายาตี สตี (ธมฺมชาติ) สรณั สตี สมปฺชชิตพฺพาตี สมปตฺติ (ธมฺมชาติ) ชนา คจฺฉนตี เอตฺถาตี คตี (ภูมि)	ผู้รู้ (กัตตุ. กัตตุ.) มน ‘รู้’ เป็นเหตุรู้ (แห่งชน) (กัตตุ. กรณ.) มน ‘รู้’ การรู้ (ภาว. ภาว.) มน ‘รู้’ ผู้ระลึก (กัตตุ. กัตตุ.) สร ‘ระลึก’ เป็นเหตุระลึก (แห่งชน) (กัตตุ. กรณ.) สร ‘ระลึก’ การระลึก (ภาว. ภาว.) สร ‘ระลึก’ อันเขาพึงถึงพร้อม (กัมม. กัมม.) สั-ปท ‘ถึง’ เป็นที่ไป (แห่งชน ท.) (กัตตุ. อธิกรณ.) คม ‘ไป, ถึง’
ยุ เจตยตีตี เจตนา (ธมฺมชาติ) กฺุชณตี สีเลนาตี โกรธโน (ชโน) ภฺยุชิตพฺพนตี โภชนั (วตถุ) คจฺฉนตีเตตี คมณั ชโน กโรตี เตนาตี กรณั (วตถุ) อตฺโถ สัวณฺณียตี เอตฺถายาตี สัวณฺณนา (วาจา) ชนา สยฺนตี เอตฺถาตี สยณั (ฐาน)	ผู้คิด (กัตตุ. กัตตุ.) จิต ‘คิด’ ผู้โกรธโดยปกติ (กัตตุ. กัตตุ. ตัสลีสละ) กฺุช ‘โกรธ’ อันเขาพึงกิน (กัมม. กัมม.) กฺุช ‘กิน’ การไป (ภาว. ภาว.) คม ‘ไป’ เป็นเครื่องทำ (แห่งชน) (กัตตุ. กรณ.) กร ‘ทำ’ เป็นเครื่องอันทานพรณนาพร้อม (แห่งเนื้อความ) (กัมม. กรณ.) สั-วณฺณ ‘พรณนา’ เป็นที่นอน (แห่ง ชน ท.) (กัตตุ. อธิกรณ.) สึ ‘นอน’
ตุ กาทู เพื่ออันทำ กร ‘ทำ’ คนตุ เพื่ออันไป คม ‘ไป’ ตเว กาทเว เพื่ออันทำ กร ‘ทำ’ คนตเว เพื่ออันไป คม ‘ไป’	ปัจจัยนี้ลงในปฐมาและจตุตถีวิภัตตินาม. ปัจจัยนี้ลงในจตุตถีวิภัตตินาม.